

ס פ ר

אלהל יצחק

חדושים על התורה

והוא מה שזיכני השי"ת לחדש בפרד"ס תוה"ק ומאמרי
 רז"ל והוצאתי לאורה ליקבה"ו לעשות נח"ר לפניו
 דוקא מבלי שום פניה. יה"ר שיהא מקובל
 ברצון לפניו ית"ש ויקויים בי מקרא
 שכתוב לא ימושו מפ"ך ומפי
 זרעך וגו' אכ"ר.

כלעני יצחק ב"ר אהרן חסון ק"ט

נ ד פ ס

פעיה"ק **ירושלם** תוכב"א

שנת ויזרע יצחק בארץ (תרצ"ט לס"ק)

בדפוס יהודה צמ"ס, „איתאח", מחנה יהודה, ירושלים.

במדבר

ככה המלא סמך האלה אשר נקרא בשמותי תורה למפרע, ויוצן ברמז הזה עפ"י הזכ"ק דק"י ע"א ח"ל כיון דאורייתא ומשכנא אחוקמו בעא קוצ"ה למפקד חילוי דאורייתא כמה חילין אינון דאורייתא וכמה חילין אינון דמשכנא ת"ת כל מלה דבעי לאתיישנא בדוכתיי לא מהיישנא עד דאדכר בפומא ואחמני עליה, אוף ככא בעא קוצ"ה למפקד חילין דאורייתא וחילין דמשכנא וכולהו כוו כחד ולא מתפרשי דא מן דא כלא כגוונא דלעילא דהא אורייתא ומשכנא לא מתפרשי דא מן דא ואזלין כחדא ובג"כ חילוכו עאלין בחושבנא לאשתמודעא גבויהו צר אינון אחרנין דלית לון חושבנא וכו' עכ"ל, ונודע דרישיב דעמא איכו עמא כולא וע"כ כשלקח משה באנשים האלה שהם נשיאי ישראל רמו צמ"ת תורה לומר שכוונתו למפקד חילין דאורייתא שקבלו ישראל למפרע בשנה שעברה וע"כ רמז תורה למפרע.

כל

וידבר כי אל משה צמדבר קונו וגר הכ"ג חיד"א ז"ל צקפר פני"ד כניא מאמרם ז"ל צטנג פרימח חטים מה כטבור צאמלט אף ת"כ צאמלט וכו' והוא חמור ע"ש משפ"י, ולעני"ד אשפ"ל צדרך פשיטה שנטל במאמר בוקשה לו מה שהיה ספר צמדבר מיוחד צפ"ע שיהיה לריך לכוללו עם ספר ויקרא כיון שהכל היה כמעט בזמן אחד משהוקם המשכן ובחודש הא' ליוה על הקרבנות ובחידוש השני ליוה על המספר ולבאר זה כניא פסוק צטנג פרימח חטים שהמזבח שמקריבים עליו הקרבנות דומה לצטן שמטבל אכילה האדם גם המזבח מטבל הקרבנות וכמו שהצטן צאמלט הגוף כך ת"כ שהיא ענין הקרבנות לריך שהיה צאמלט החורב צ' ספרים מכאן וצ' ספרים מכאן והיא צאמלט וע"כ ספר צמדבר נתיחד צפ"ע ולא וכלל עם ספר ויקרא ודוק. ויקח משה את האנשים האלה אשר נקבו בשמות

ותנו ככסף כחי שפולח אוחיות גאור כחי, גם אפשר לרמוז במקסר כחי וברע"ג זכורות שכולרנו לחת ככסף מ"ש רבינו מכהר"ו ז"ל בשכ"י דמ"ב ע"ד צענון י"ג מדות של רחמים שכם י"ג פעמים אחי"ב גימט' רע"ג שכי"ס ברנע קטון עזנח"ך וגו' וכן גער חיה קנה וגו' ע"ש וכנה מקסר כשקלים כחי חמטבה ופשים כוא שם אדריי ושלש מאות ואלף הם אש זכחזרת כאלף לאחד ורמוז שכלש וכגבורות של שם אדוני"ת לריך למתקם זכסף שכוה רחמים ע"י ברע"ג איש שכם י"ג פעמים אחי"ב מדות כרחמים כנז"ל, וה"ש אחי"ת וכחי"ב.

פ' נשא

כָּל חרומה לכל קדשו בניו אשר יקריבו לכבן לו יכיב, כתב רש"י ז"ל וז"ל אמר רבי ישמעאל וכו' חרומה מקריבים לכבן וכלא כוא כמחזר אהריב לבית כגרות ומכ ת"ל אשר יקריבו לכבן אלו כזכורים שנאמר זכם תציה ציה כי אלדיך ואינו יודע מה יעשה זכם ת"ל לכבן לו יכיב זא כמחזר ולימד על כזכורים שיכיו ויהניס לכבן טכ"ל, וכוא לשון כספרי, ולכאורכ ק"ט אומרו ואינו יודע מה יעשה זכם שכרי מקרא מסורש בפי קרח זכורי כל אשר צאלס אשר יצואו לבי לך יכיב, וחפשתי במפרשי בתורה ולא מלאחי שום אחד שגרש מזאת בקושיא, אכן כד מעיינת שפיר קושיא מעיקרא ליתא שכרי אמרו רז"ל צפי זכר קוני וכו' מה ענין שמיטה אלל כ"ס וכלא כל כמלות נאמרו זכ"ס אלל מה שמיטה נאמרו כללותיה ופרטיה צקיני כך כל כמלות ולפי"ז גם מלות זכורים זכלל שנאמרו כללותיה ופרטיה צקיני וכללותיה כיינו מ"ש צפי חבא ופרטיה כיינו כפסקו הזכ וכל תרימה וגו' שניאר שנתחן לכבן וע"ז אמר ר"ש כשנאמרה ככללות אמר חביא ציה כי"א ולא כייתי יודע מה יעשה זכם עד שפרט צקיני עלמו וכל חרומה וגו' דכיינו כזכורים שינתנו לכבן ואחי"ב כשצא קרח וחלק על ככונת אכרן וכילרך הקב"ה לכרות לאכרן ולזרעו צרות מלח על כל כ"ד מתנות ככונה כמו שמצואר שס הזכיר ג"כ מלות זכורים שינתנו

כָּל פקודי כלוים אשר פקד משכ ואכרן עפ"י כ"י וגו', נקוד על תיבת ואכרן ואמרו רז"ל צמקי זכורות ד"ד ה"ד רש"י ז"ל לומר שלא כיה צמנין כלוים, ולל"ד למה יכתוב ואכרן וינקוד עליו ולא כיה לו לכוחצו כלל, ואפש"ל לטני"ד עפ"י מ"ש רז"ל במדב"ר כטעם שלא כיה אכרן צמנין כלוים מצן חודש ומעלה לפי שכיה עפ"י כ"י שאמר משכ לפניו בקב"ה הוי"ך אני נכנס לחוך אכליכם לדעת מנין יונקיהם אמ"ל בקב"ה עשה אתה שלך ואני אעשה שלי כלך משכ ועמד על פתח האכל וכשכונה מקדמה לפניו וצח קול יולאת מן האכל ואומרת כו"כ חינוקות יש זכאל זב לכך נאמר עפ"י כ"י וע"כ לא כיה לורך לאכרן להיות צמנין הזכ וזכו טעם האמתו זבל אפשר שישראל יחשצו טעם אחר שכוא זלזול מ"ו זכארן וכוא לפי שנחמלה כיהכ כענדוכ זכורות ועל שחטאו צעגל נפקלו ונצחרו כלוים סחתיכס ואכרן כוא שטעם העגל וגרם כ"ז וע"כ לא כיה צמנין כלוים שלא יכיב לו מ"ו זושכ מזכ ולאסוקי זכ כטעם מכדעת ע"כ זכא הוכ"ק וכחבב אשר פקד משכ ואכרן ונקוד עליו שלא כיה צמנין לומר שראוי והגון להיות צמנין כלוים כגם שטעה חת העגל נחכוון לש"ש וכטעם שלא כיה צעזור שכוא עפ"י כ"י וזכו כקמך לחיבת ואכרן עפ"י כ"י לומר שזכו טעם האמתי שלא כיה אכרן צמנין. **וְחֹזֶן** מדרכס ז"ל אפשר לפרש צורך הלוי צטעם שלא כיה אכרן צמנין כלוים לפי שכחוב למעלה ונהת חת כלוים לאכרן ולצניו נחונים נחונים כמכ לו ור"ל צורך מחנה לסזור לו צענדוכ, וכנה דרך הטולם מי שנתן מחנה לחצירו אין מן כנימוס שיספור כמכ נתן לו אס רב אס מעט כיון שכוא מחנה צחקד ועפ"י הנימוס הזכ לא כיה אכרן מקבל כמחנה צמנין ואולם צמנין שמצן ל' ומעלה מוכרה להיות כדי להפקיד איש איש על ענדתו ועל משאו כמפורש ככתוב.

מֵאֵת זכור צניו לקח חת הכסף חמשה וששים ושלש מאות ואלף צשקל כקודש, אפשר לרמוז שמקסר כחי צמ"ק יעלה אוחיות גאור דכיינו חמטב כוא חוח כ"א וששים חוח וי"ו ושלש מאות חוח ג' ואלף חוח כאל"ף ולפי שכל כרוז כזכורות יהיו מחגאים זכורותס ולחקן זכ

שינתי לו כמו שנאמר קידם נקוני וכל איש ודוק. **איש** איש כי חשט אשתו, מה כתיב למעלה מן הטעם ואיש את קדשיו לו יכיו אם אתה מטב מתנות ככהן היך שחלטך לבא חללו לכביא את הקוטב עכ"ל רש"י ז"ל, וכנאון חיד"א ז"ל נקי פריד לחב ח"ל ומקשים אטו תשים שאינו ניתן מעשר חונה אשתו או חקתה ותשכה כדי ביאב ויביאה אל הכהן להשקותה מי במרים ועל כיוצא אמרו (מטות י"א) שכה נקיצ ומנאחי גזר ואם הוא חטא אשתו מה חטאה לכלבד ברשת זה, ואפשר נמי"ש רז"ל ע"פ השקופה ממטון קדשך ונך שכל השקפה כנאמר בכתוב לרעה חן מזו שגדולת תהנית עניים שמכפכת מדכ"ד למדכ"ר וכאשה כולה דינין תקיפין ואם הוא נתן מעשר מדכ"ד וכפכת למדכ"ר ומזה נמשך שאשתו זאת שביא דינין גם היא שמים ל"ו זכו שתיב רחמים ונכיותה ממותקת שלום ציניבם אך אם בא לידו וחייב לתת מעשרותיו והוא בפשו מעל"ר מן המעשר ומעבדן לעלמו במקום שמדכ"ד תהפך לרחמים היו מדכ"ר וכפכת למדכ"ד והוא באיש שמקטרא דרחמי מתגבר בו כדון ואשתו דאטיקרא דין מחקף תקיפא ומתוקף הדון נמשך ששקט"א שם יניח וכו' עד שתסתתר או חונה כי יגבר עליה הילך ומי כגורם לזה עיביב המעשרות עכ"ד ז"ל והן אמת שהטעם מתקצר ואמיתי חבל עדין לא נתלה בקושיא שאם הוא חטא אשתו מה חטאה, ולענין אפש"ל עפ"י משפ"י המפי ז"ל בכות כפי אל תירא כי יעשיר איש וגוי לפי שאמרו רז"ל עשר צביל שחמטש גם אמרו אוקירו לנשיביו כי יוכי דחמטרו חבל יש כפרש גדול ציניבם שהעושר שיבא בעבור כבוד אשתו יכנה בו בעוב"ז דוקא לא כן העושר שיבא ע"י המעשר יהלוקה חכה בו בעוב"ז ובעוב"ז ע"ד ככחוב וכלך לפניך לדקך וז"ש אל תירא כי יעשיר איש ע"י כי ירבה כבוד ביתו זו אשתו וחמטש במקום שאהן לענייב חבדו לאשתי לא חטאה צזה והטעם כי לא צמותו יקח הכל ואין לו זכות בעוב"ז כמו הלוקה ע"כ, וא"כ לפ"י המעבד מעשרותיו צודאי הוא צעלה אשתו שיכבדה במקום הלוקה ויכה לעושר וע"כ ככתוב מנשרו שילטרך להביאה לכהן להשקותה מי במרים ותענש על עלמה זאת וצזה איש ודוק.

ופרע את ראש האשכ, אפשר לרמוז עפ"י מה שפ"י המפי ז"ל צפי מלא אשה מלא טוב וכתיב ומלא אתי מר ממות את האשה והוא שחאשכ לריכב תמיד לכעריך עלמה שביא פחותה מכאיש שביא מקפרכ ש"ו ובאיש מקפרו ש"א חבל אם חסריך עלמה צמדריגת באיש אז אין זיווגם עולה יפה כ"א צקטנות ומריבות וכו' מלא אשה שביא פחותה מכאיש מלא טוב חבל ומילא אתי מר ממות את האשה שביא כמקפר איש ומישבת עלמה צמדרגתו ע"כ, וכנה הקיטב כזאת שצטלב כתרב צכ שלא חקתה ונקתרה ולא שמעב לו צודאי משום שחושבת עלמה צמדרגתו וחקרא האשה צמקפר איש וע"כ ופרע את ראש האשה כיונו אות כה"א שצראש תיבת האשה ותחזור לביות אשה פחותה ממדרגת איש ותשמע לו ואזי מלא אשה מלא טוב.

יברכך כי וגוי ישרא ה' פניו וגוי אפש"ל צני ברכות הללו עפ"י מאמרו ז"ל צמדרש חזית ח"ל שאל רשבי את ר"א צריר"ק אמ"ל אפשר ששמעת מאצ"ך מהו צעטרה שטיטרה לו חמו אמ"ל בן אמ"ל היאך אמ"ל משל למלך שכיתה לו צת יחידה וביה מחבבה יותר מדאי וביה קירא אותה צתי ולא זו מחבבה עד שקראה אחותי ולא זו מחבבה עד שקרא אותה אחי, כך ביב מחבב יותר מדאי הקב"ה לישראל וקראן צתי כה"ד שצצו צת וראי והטי חזק ולא זו מחבבן עד שקראן אחותי שנאמר פתחי לי אחותי רעיתי ולא זו מחבבן עד שקראן אחי שנאמר הקשיבו אלי עמי ולאומי אלי האזינו ולאומי כתיב עמד רשבי ונשקו על ראשו ואמ"ל חילו לא צאתי חלא לשמוע בטעם הזה משך די עכ"ל, ואפש"ל לענין טעם לגי מעלום ח"ו שהם כנגד צר"ן שצאדם וגודע שבעש מצדת המלכות והרוח מהז"א וכנשמה מבינה אימא עילאה וע"כ כשיזכו ישראל לצחינת נפש דאלילות הקב"ה קירא להם צתי שהם צמדרגה למטה ממנו וכשזכו לרוח יכיו כציכול שוים חליו יתי וקירא להם אחותי וכשיזכו לנשמה שביא מאימא עילאה אז קירא להם אחי, וצזה אפשר ליחס הני ברכות של צרכת ככניס וכוא יברכך כי וישמרך שנתחילה חוכה לנפש דאלילות ויען שביא ממתת המלכות שרגליה יורדות מות לקט"א כציכול ע"כ אמר וישמרך מן החילוניים שלא

המקום נוח כימנו ויתלמד מנשיא מדין הוא
 מרע"כ שלקה נח יתרו כמדוינית ושחנה בטוב
 כאומרו פניו מכל האדם, וגם יתלמד מנשיא יכוד
 הוא דוד כע"כ שאמר ואנכי תולעת ולא איש
 עם שכיב מלך ישראל ועי"ז יביח מרולב לשמים
 ולבריות כנז"ל.

שלא יוכלו ליגע בק. ואח"כ יאר כי פניו אליך
 שתזכה לרוח ותהיה שוב לו כביכול פניו ויאר
 כי פניו אליך ואח"כ יאר כי פניו אליך שתזכה
 לגשמך מאימא עילאה וכביכול יאר כי פניו למעלה
 ויקרא לך אמי שהיא המעלה העליונה ועי"ז וישם
 לך שלום.

יאר כי פניו אליך, כנה הפנים של שם כו"כ
 ב"כ ר"ל אותיות בקידמות כס שם טדכ"ד
 ברומז ל"ג תקוני דיקנא דא"א וחס אותיות ט"ד
 וחשטה תקוני דיקנא דז"א וחס אותיות כ"ד
 ונדע מהאר"י ז"ל שעי' זככת כהנים מאירים
 תקוני דיקנא דא"א ודז"א ואז עת רלון ורמעים
 גמורים, וז"ש יאר כי פניו אליך הוא השם הקדוש
 טדכ"ד ברומז לתקוני דיקנא דא"א ודז"א ח"ש
 אח"כ יאר כי פניו אליך ועי"ז וישם לך שלום נכח
 ברחמים כמאירים, וז"ש דובע"כ אלדים יתנו
 ויברכנו בצרכה כהנים ועי"ז יאר פניו אחטו קלה
 פניו דיקא היינו הפנים של שם כו"כ ב"כ הוא
 שם הקדוש טדכ"ד כנז"ל.

פ' בהעלותך

ויש כן אהרן אל של פני כמנורב העלם
 נרותיב וגו' כתב רש"י ז"ל להגיד שנתו
 של אהרן שלא שינה ובקושי מצואר דליך ק"ד
 שינוב אהרן מליווי כשי"ת ומכ איכפה לו שינוב
 וכמפי' ז"ל כל אחד לדרכו פנה לצד זה, ולעני"ד
 אפשר דבנה כטעם שליוטה החורב שיכויו כל
 השנה נרות פונים לנר האמצעי לרמוז לני שלולם
 האמצעי שלם ולריך האדם להיטיב כל מדינתו
 בדרך בעילות ולא יפנה לאחד מהקלות וכמ"ש
 ברמב"ם ז"ל בהלכות דעות ע"ש, ובנה בני אחים
 ששלח לנו הקב"ה להיטיב אותנו וכה משה יאהרן
 ומרים וכמ"ש ואשלח לפניך את משה אהרן ומרים
 האמצעי שצניוכם הוא אהרן וכיב ק"ד לימר
 שהוא המעולה וכמשוזה שצניוכם בדרך כל האמצעי
 שהוא משוזה מהקלות וכיב לך לומר שאהרן
 יפנה ח"ו ולא יפשה כנרות פונים לאמצעי כדי
 שלא יחשדוכו שלבנחת עצמו הוא טופה לכרחית
 גדולה על אחיו ע"כ צה הכתיב יבגיד שנתו
 ויעש כן אהרן וגו' שלא שינה ולא חש לחשדא
 כדי לקיים ליווי ית"ש כאשר ליוכ כי את משה.

מסרה הביאה רבינו מהרמ"א ז"ל ק"ו ר"ש נשיח
 בשוא תחת הנו"ן, אי נשיח אלכיס אחב
 בחוכנו, כי שכם בן חשור החוי נשיח הארץ,
 גי ותנאל בן ליער נשיח יששכר, די זמרי בן סלוא
 נשיח בית אב לשמטיו, כי ועל דבר כזבו צה
 נשיח מדין, וי נחשון בן עמינדב נשיח יכוד
 בדברי הימים והרז"ל פירשכ בדרך רמו ומוקר
 ע"ש דפח"ת. ולעני"ד אפשר בדרך פשיטה בחיבת
 נשיח מבלי הביט אל הענין והוא עפי' מ"ש רז"ל
 במס' אבות כל שרות הבריות נוחה כימנו רוח
 המקום נוחה כימנו ונדע שמי שהוא עניו
 בודאי רוח הבריות נוחה כימנו בהפך מהגאב
 שאמרו עליו אפי' אחינעי ביחיה לא מקבל ותוכ"ק
 צאה ללמדנו דפה במקרה הזאת שמי שזכה לגדולה
 ונשיאות בן מלך תורתו בן מלך משפחתו או
 עושרו לא יתגאב כלל אלא יתנהג בענוה ושפלות
 רוח בפני כל אדם וצוה יביח מרולב לכל לשמים
 ולבריות, וז"ש נשיח אלדים שרות המקום נוחה
 כימנו מי שהוא נשיח הארץ שרות הבריות נוחה
 כימנו ובין שיכיה נשיח יששכר שכיב בעל תורה
 כנדע ור"ל ששיאותו מלך תורתו ובין יביח נשיח
 בית אב מלך משפחתו או עושרו לריך לבתנהג
 בענוה ושפלות כדי שיכיה רוח הבריות ורות
 (ז)

פ' שלח לך

ש'לח לך אינשים ויחורו אית אידן כיעטן, ר"ת
 גימטי' שטן רמו לו שהשטן מקטרג בלוחו
 כשליחית ולא הללח כמו שכיב לבקוף.
עמלק יושב בארץ כנגז וגו' כנה המלא ר"ת
 ע"מלק יושב צ"ארץ עשיב ילרכ צריאכ
 נודע שהער של עמלק הוא ק"מ ראש כקטי"א
 י"ש

ויש לו אחיזה בעולמות כפיירוד שכם צי"ע אבל
 בעולם האלילות אין לו שום אחיזה כלל חיו וע"כ רמו
 כג' עילמות כג' צר"ת כג', ואומרו בארץ כנגב
 הוא מלשון נגוב מבלי מים שכיח החורה וכשישראל
 מתרפים מהחורה מיד נא עמלק כמ"ש רז"ל
 ע"פ ויהגו צרפודים שריפו ידוכם מהחורה מיד
 ויבא ע מלק, וזכו שרמו באומרו עמלק יושב בארץ
 כנגב הנגוב מן החורה וכן הכר שלי שהוא כ"מ
 והוא בעלמי הילכ"ר חינו מהגבר על האדם אלא
 כשיבטל מעסק החורה כמ"ש רז"ל צראחי ילכ"ר
 צראחי לו חורה הצל"ן, ואומרו וכחתי והיבוקי
 וכאמורי יושב צבר הם כג' קליפות הקשים
 כשילטים בני שהוא גאה ומגזיב עלמו כהר,
 וככנעני קליפת נוגה שכיח נכנעם לקדושה וקמוכה
 לה כנודע יושב על הים היא המלכות ועל יד
 כירדן שכם חיליה ולצחיה, וא"ש אח"מ והכ"י.
ויפול משה ואהרן על פניהם לפני כל קהל
 עדה בני ישראל ר"ת אוחיות יעקב
 יובן עפ"י מ"ש רז"ל במס' סנהדרין דק"ט ע"ב
 ע"פ בקודש אל תבא נפשי בעלת מרגלים, ואפשר
 ככונה שיעקב אפי"ה החפלה להשי"ת שלא ימשכו
 ישראל אחר עלת המרגלים שכל זרע יעקב יקראו
 נפשו שנמשכו ממנו ובאים מכחו וזכו בקודם
 של המרגלים אל תבא נפשי הם כללות ישראל
 וע"כ כשראו משה ואהרן שנתלינו עליהם כל
 העדה ונמשכו אחר עלת המרגלים נפלו על פניהם
 וכהפ"לי להשי"ת שיזכור חפלת יאפי"ה ויליל לישראל
 וע"כ רמו אוחיות יעקב צר"ה שנחכונו לכזו.
ויקם כלב את העם אל משה ויאמר עלה נעלה
 וירשנו אותה כי יכול נוכל לה, אפס"ל
 באומרו עלה נעלה עפ"י משפ"י צכ"ק
 נזר ילחק צפ"י ויבא עמלק וילחם עם ישראל
 צרפודים שהוא ר"ת עשיה ילירה צריאה ג'
 עולמות העליונים ממטב למעלה ונודע שעמלק
 ראש כספ"א וכולה כלולה בו ואחיזה צבי"ע דוקא
 שכה עלמא דפירודא אבל באלילות כקדוש אין להם
 שום אחיזה ח"ו ונשיחנלה אור האלילות הם נכנעים
 ובורחים מפניו לנוקי דתכו"ר וע"כ ויאמר משה
 אל יבושם בחר לנו אנשים שתמשיך אור האלילות
 וזכה ולא כלחם בעמלק וככניעכו ע"כ, וכנה
 כחן המרגלים אמרו עמלק יושב בארץ כנגב
 ר"ת עשיה ילירה צריאה ור"ו להפחיד את ישראל

בעמלק ראש כספ"א ויש לו אחיזה בג' עולמות
 כג' וע"כ אמ"ל כלב עלה נעלה חינו לעולם
 האלילות שהוא עליון על הכל ואין להם שום אחיזה
 בו ח"ו עפ"י וכנעני איהם וירשנו את הארץ כי
 יכל נוכל לה ע"י המשכת אור האלילות כקדוש.
אם יראו את הארץ אשר נשבעתי לאביהם וכל
 מנאלי לא יראוה, כתב רש"י ז"ל אם יראו
 לא יראו ול"ד למב כתב אם במקום לא והיל"ל
 לא יראו כמ"ש וכל מנאלי לא יראוה, גם יל"ד
 כפל בדברים, ואפס"ל לענ"ד עפ"י מ"ש רז"ל אין
 לך דבר שטומד בפני החשובה שאפי" עבד ע"י
 כל ימיו ולצקוף עשה חשובה מקבלין אותו רק
 מי שמחטיא לאחרים אין מקפיקין צירו לעשות
 חשובה, ואמרו רז"ל במס' ר"ה דו"ה ע"א שאפי"י
 גז"ד שיש עמו שבוטה שאינו מהקרע בזבח ומנחה
 אבל מתכפר הוא בחורה וג"ח, וזכה יע"ן דלגבי
 כל ישראל שחטאו בענין המרגלים לא החליט לגמרי
 שלא יראו את הארץ אלא אמר אם יראו צלשין
 ספק שאם יעשו חשובה גמורה ויעקבו בחורה
 וג"ח אפשר שהצטל בגזרה ויראו את הארץ
 לא כן המרגלים עלמם שכחטיאו את ישראל שאין
 מקפיקין צידם לעשות חשובה עליהם אמר וכל
 מנאלי לא יראוה כהחלט וכאמור.

והיה אם מעיני העדה נעשה להגנה ועשו
 כל העדה וגו' ושעיר עזים אחד לחטאת
 כתב רש"י ז"ל וז"ל לחטאת חקר אל"ף שאינו כשאר
 חטאות שכל החטאות שצחורה בצאות עם העולה
 החטאת קודמת לעולה שנאמר ואת כשני יעשה
 עולה זו עולה קודמת לחטאת עכ"ל, והוא מכש"ס
 זבחים ד"ל, ואפס"ל לענ"ד הטעם דעילה זו
 קודמת לחטאת עפ"י מ"ש רז"ל דמחשבה רעה
 אין בקצ"ה מלרפה למעשה חוץ ממחשבה ע"י
 שנאמר למען תפוק את בית ישראל בלבם, ונודע
 שהעולה מכפרת על הרבור הלב וע"כ כהא דמיורי
 בשנת ע"י שיש צב עון מחשבה ומעשה ולריך
 לכפר על שניהם ע"כ העולה קודמת לכפר על
 המחשבה ואח"כ החטאת לכפר על המעשה לא
 כן בשאר עבירות שאין בהם חיוז על המחשבה
 והחטאת באה דוקא לכפר על המעשה ע"ככיה קודמת
 לעולה כדי לכפר העון חמילה ואח"כ יביא הדורון
 שביא העילה.

ובזה א"ש מה שרמו זה בחקרן האל"ף לפי
 שהאל"ף

כעס' לאח ופי' חמת ביינו יעקב כמי' חתן
 חמת ליעקב, ויוצן כרמז הזה עפ"י מי' רבינו
 מכרמיו ז"ל בקבי' עץ חיים שער הארת המוחין
 פ"א וז"ל וכנה זאת כהאר' שאמרנו שמפקת
 בין פני ז"ל לאחורי יעקב היא בחינת לאח אשת יעקב
 וכו' ומבחינת לאח זו ילאו כל דור המדבר שילאי
 ממלרים ע"ש, ושם צפ"ג כתב דלטמם זה לא
 נכנסו לא"י שהיא רומח לרחל יקי ד"א שי'ש
 להם מעלה יתיר' ע"ש, ונזכר יפ"ן מה שטען מר"י
 להקב"ה באומרו מבטחי יכולת כי לבי' את
 כעס הזה דיקא שם מבחינת לאח אשת יעקב
 כרמחים צרי' ופי' וחס מעולים למעלה מבחינת
 חי' שהיא רחל וא"י וישחטם במדבר ואתמכר
 והוא ע"ד זו תור' חו שכרה ולא בקב"ה קבל
 דבריו ואמ"ל סלחתי כדברך ודוק.

שכאל"ף רומח לחכמה קוד כעשהכ כמי' ואחלסך
 חכמה וכיון שטון ע"ז פוגם גם במחשבה כנז'
 ע"כ נחקר אות כאל"ף מתיבתא לחטאת לומר
 שנפגמה גם במחשבה בטון זה של ע"ז רח"ל.
ובדרך רמז אפס"ל בחקרן כאל"ף לפי שהיא
 רומח ליתודו ית"ש והעובד ע"ז כופר
 באחדותו ח"ו ע"כ נחקר אות כאל"ף מתיבתא
 לחטאת לומר שהטון הזה כופר באחדותו ית"ש.

למען תזכרו ועשי'ם את כל מלותי וכייתם
 קדושים לאלדיכם אני ה"א אשר הולאתי
 אתכם מאר"מ להיות לכם לאלדים אני ה"א,
 ולי' דכפל אני ה"א בחילוק ובקוף, גם ולי'ד
 מה יש לו קשר עם אומרו למען תזכרו וגו'
 ואפס"ל בק"ד דבנה מלינו כשהוליא בקב"ה את
 ישראל ממלרים התנה עמכם שיקבלו את החורב
 ויתכבג עמכם במדכ"ר עפ"י משפטו בחורב
 כמי'ש לכן אמור לבניי אני כי והולאתי אתכם
 וגו' ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלדים
 וכוא דידוע שם אלדים הוא מדכ"ד גימט' פ"ז
 וכשיחפך לרחמים ע"י זכות ומע"ט של ישראל
 נעשה אני כי גימט' פ"ז, ח"ש לכן אמור לבניי
 שעה שעדין לא קבלו החורב מתוכג עמכם
 במדכ"ר וכו' אני כי והולאתי וגו' אבל אח"כ
 כשתקבלו את החורב ולקחתי אתכם לי לעם אז
 וכייתי לכם לאלדים במדכ"ד, אבל עכ"ז מלינו
 שכמה נסיונות ניקו אבותינו להקב"ה אחר קבלת
 החורב והקב"ה כהנהג עמכם במדכ"ר ובאר"ך
 אפו עמכם ועשה עמכם לפני' משוכ"ד מרוב
 אהבתו ית"ש לבני ישראל עם קרובו ומלד בבחינה
 הזאת אנהנו חייבים להשתטבד לו ולקיים את כל
 מלותיו ונהיה קדושים, ח"ש למען תזכרו בתנאי
 הראשון שהתנתי עמכם וע"ז ועשי'ם את כל
 מלותי וכייתם קדושים לאלדיכם, וחזר וביאר מכו
 בזכירה הזאת שאמרתי למען תזכרו וגו' ואמר
 אני ה"א אשר הולאתי אתכם מאר"מ במדכ"ר
 שהיא אני כי אבל התנתי עמכם להיות לכם
 לאלדים דיקא במדכ"ד אחר קבלת החורב ועכ"ז
 אני כי אלדיכם ומתנהג עמכם במדכ"ר שהיא
 אני כי ונזכר חזירו טוביתי עליכם ורחמנותי
 ותשתטבדו לי לעשות את כל מלותי ולהיות קדושים.
מבלתי יכולת כי לבי' את העם הזה אל
 בארץ וגו' המלא ר"ת לבי' אתי אית'

פ' קרח

ויחך למשכ מאד, אפשר לרמז בתיבת מאד
 שמרע"ב לטעור על שכפרו במה שכתיבה
 החורב עליו וכאיש משכ עניו מאד וכס אמרו
 כי השתחרר עלינו גם השתחרר וזכו ויחר למשכ
 שנלטער על היצת מאד הכתובה בחורב וכס
 כפרו בה.

אל אלדי כרוחות וגו' כאיש אחד יחטא וגו' כתב
 רש"י ז"ל יודע מחשבות און מדתך כמדת צ"ו,
 מלך צ"ו שקרחה מקלח מדינה איתו יודע מי החיטא
 לפיכך כשהוא כועס נפרע מכלם אבל אהב לפניך
 גלויות כל מחשבות ויודע אהב מי החיטא כאיש
 אחד היא החוטא ואהב על כל העדכ תקליף
 אמר בקב"ה יפה אמרת אני יודע ומודיע מי
 חטא ומי לא חטא עכ"ל, וקשה שהקב"ה כביכול
 יודע לטענה מרע"ב באומרו יפה אמרת וכו'
 מתחילת לא כיה יודע ח"ו זאת כטענה, ואפס"ל
 לענ"ד עפ"י משפ"י רבינו מכרמ"א ז"ל בתיבת
 לאמר דכתיב וידבר כי אל משכ ואל אהרן לאמר
 כבדלו וגו' שאינו לאמר לאתרים ופי' שהוא ע"ד
 שאמר בענין העגל הניחה לי וגו' שרמז לו שיבקש
 עליכם רחמים וכוא כמשל האב שכעס על בנו
 ורולה

וע"כ תפעול באדם בקללה צ"מ מהמקלל או הצרכה
 ממכזרך והכל לפי מעשיו ובאמור.
ושמרתם את משמרת הקדש וגו' ולא יהיה
 עוד קלף על צניי, הנה תמלא ר"ת
 קלף על צניי ישראל אוחיות יעקב, ויוצן הרמז
 הזה עפ"י מה שנודע שיפקנ אע"ה עשה כל
 מאמלי כחו ולקח הצרכה מעשו לפי שהעבודה
 ביחה בצרכות אמר אין רשע זה ראוי להיות
 עומד ומקריב. ע"ג המזבח כמ"ש רז"ל וזכה שמר
 משמרת הקדש והמזבח שלא יקרנ אותו רשע
 לכם ולריוכים ישראל בניו לעשות כמעשהו שישמרו
 טכרה הקדש והמזבח שלא יקרנ אליהם איש זר
 ואם ח"ו לא יעשו כן יהיה עליהם קלף צ"מ
 שלא עשו כמעשה אביהם, ח"ו ושמרתם את
 משמרת הקדש ואת משמרת המזבח שלא יקרנ
 איש זר וע"ז ולא יהיה קלף על צניי מלד יעקב
 אע"ה ברמז צר"ת כז"ל.

ורואה ליקרו צרחנות אומר לעומדים לפניו בניחו
 לו ואהרנו שכוונתו לרמח לכם שיליכו מידו,
 גם פה אילו היה ר"ה ח"ו לכלותם לא היה
 צריך לומר למשה ואהרן איך כונת האמירה היא
 לרמח להם שיבקשו עליכם רחמים ויהי וידבר
 כי אל משה ואל אהרן כטעם שדיבר להם כדי
 לאמר הם הטעיה כצריכה להללם עכ"ל ז"ל.
והנה גם לזה צריך טעם למה צריך שיבקשו
 עליהם רחמים ומקתמא צודאי הוא יודע
 הטעיה שיטענו אבל יודע מדברי רבינו האר"י
 ז"ל שהקב"ה ברא את האדם כלול מכל עולמות
 העליונים מראש האילנות ע"ס כעשיה כדי שעי
 מטעיי ימשיך שפע וחיות לכל העולמות וכשכאדם
 חושב צדעתו לעשות אחי מלכ או תורה או
 תפלה מהטורר השפע הראוי לצא ע"י אותה
 המלכ ועדין הוא זכח למעלה ולא יושפע למטה
 לפולס כעשיה עד שיעשה אותה המלכה צפועל
 או שיאמר בדיבור אותה התורה או התפלה שחשב
 וזכה ממשיך השפע לפולס כעשיה שהוא כנגד
 המעשה או הדבור וכך גזר חכמתו ית"ש שכל
 יכיה ע"י האדם החחון צין לטוב וצין להפכו
 ח"ו, וזכה יבא על כון שבדאי הקב"ה יודע
 כ"שוכ שטען מרע"ה האיש אחד וגר ואלס היא
 זכח למעלה ולריך דבור האדם החחון כדי
 להעשיכה למטכ לפולס כעשיה וחזי תחקיים
 צפועל וע"כ רמז למשה ואהרן צחינת לאמר שיאמרו
 זאת הטענה כדברי מברמ"א ז"ל וכשאמרו אותה
 אזי נמשה למטה לפולס כעשיה ונתקיימה צפועל
 ואמ"ל הקב"ה יפה אמרת דיקא שעי האמירה
 שלך אני יודע ומודיע מי חטא ומי לא חטא ודוק.
ועפ"יה יובן ענין הצרכה והקללה צ"מ למה
 יחולו על האדם דלכאורכ לליד אם
 האדם הזה ראוי לצרכה עפ"י מעשיו צודאי
 הקב"ה אינו מקפח שכר שיש צריה ושולח לו
 הצרכות מבלי שילטרך אדם אחר לצרכו ואם אינו
 ראוי לצרכה מכ יועיל אם מצרכו אחי אדם וכן
 לכסף בקללה צ"מ, אכן עפ"י יע"ן שבדאי
 הקב"ה משפיע על האדם טובות או להפך צ"מ
 עפ"י מעשיו ואלס הכשפות כזו ישארו
 זכח צעולמות העליונים ולריך להורידם למטה
 לפולס כעשיה ע"י הדבור של האדם עלמו או
 אדם אחר שימשיכם עליו ע"י דבורו שהוא כעשיה

פ' חקת

הנוגע במת וגו' הוא יחטא בו ציוס בגי
 וציוס בז' וגו' ככ"ק באמ"ח ז"ל רמז צפי
 כאלו על צעלי השוכה שהאדם בחטאו נקרא
 מת שהוא דיוק בקט"ו דרגא דמותא ולריך לחיות
 ולהטכר ע"י החורכ ושמירת השבת זהו ציוס בגי רומז
 לתורה וציוס בז' רומז לשבת עש"כ דצריו הנעמיים
 ועפ"י דר"ק אפסר לרמז באומרו ציוס בגי וציוס בז'
 עפ"י מה שנודע שיש חשוכה עילאה היינו חשוכה
 מאהככ הרמוח בלות היא ראשונה של השי"ת,
 ויש חשוכה תחאה היינו חשיכה מיראה הרמוח
 בלות היא אחרונה שנסס וחשוכה עילאה היא
 קפירת חשיכה שלישיה מ"ס ותשוכה תחאה היא
 קפירת המלכות הנקראת בת שבע ויום השביעי
 כנודע וע"כ רמז לצעל חשוכה שנטמא ע"י טויותיו
 הוא יחטא בו ציוס בגי היינו חשוכה עילאה
 כזו שהוא העוקר או לפחית ציוס בז' שהוא
 חשוכה מיראה שחועיל קלח לטכר הנשמה ותעשה
 מכזונות שנגות אבל אם לא יחטא לא ציוס
 בגי שהוא העוקר כזו ולא ציוס בז' אזי לא
 יטכר אפי' שיעשה מלות ומע"ט לא יוטילו כלום
 בלא

בלא תשובה כידוע.

כל הנוגע במה נופש האדם וגוי כתב רש"י ז"ל ואיזה מה של נפש האדם לכוליה נפש הצבחה שאין טומאתה לריכה הזאה, ד"א נופש זו רצונית דם עכ"ל, ול"ד לפי הפ"י הראשון למה כתב נופש שהל"ל כל הנוגע במה האדם לכוליה הצבחה, ואפשר שכיוון צאמרו נופש לכודיענו הטעם שטומאת האדם חמורה מטומאת הצבחה שהוא מלך הנפש שהיא קדושה וחלק אלוה ממעל וכל מה שהוא קדיש יותר יתרבה בו הטומאה נשתחרוקן ממני הקדושה וכמו שהאר"י צ"ח בה"ק חוכ"ח ז"ל וכצ"ח משל מבי כלים של זבל ושל דגש ט"ש וע"כ כתב נופש האדם לרמוז לנו הטעם שטומאתו חמורה ולריכה הזאה שהוא מלך נפשו הקדושה כנז"ל.

כל הנוגע במה וכו' את משכן כי טמא ונכרה וגוי ראיתי להגאון חיד"א ז"ל צפי פריד ששאלוהו למה פה כתיב משכן כי טימא קודם ונכרה וצפי האחר כתיב ונכרה ואח"כ כי את מקדש כי טימא וע"ש מה שיכתב עפ"י הכפשוט, ולעני"ד אפ"ל כשנדקדק ט"ד למה צפוק ראשון כתיב ונכרה הנפש הריא מישראל וצפוק שני כתיב מחוך הקבל, אכן יתישב ככל צבקי מה שפסק הרמב"ם ז"ל בהלכות ק"פ שאם היב טמא צע"פ וכיב יכול להזות ולעשות ק"פ וכי"ד ולא עשה וגם לא עשה את השני אזי חייב כרת ולפ"י מלינו חייב כרת בטמא שלא הזה מאפר פרכ אפי' שלא אכל קודש ולא נכנס למקדש וצ"ח יע"ן בפסקים שהפסוק הראשון מדבר בטמא שנכנס למקדש קודם שזכר וזכו את משכן כי טימא ולא ונכרה הנפש הריא מישראל, ואח"כ צפוק בשני הודיענו שיש מליחות חייב כרת כשלא הזה אפי' שלא אכל קודש ולא נכנס למקדש והוא כשהיב צע"פ ואיש אשר יטמא ולא יתחטא ונכרה הנפש הריא מחוך הקבל דיקא היינו צק"פ שכתוב בו ושחטו אותי כל קהל עדת ישראל וזה חייב כרת ממני אם לא הקריב הפסח כרי יש בו חייב כרת משום הפסח ואם הקריב בטומאה יש בו חייב כרת כי את מקדש הי טימא ודייק לומר מקדש כי היינו ציכמ"ק שהיו מקריבים בו פסחים בכל שנה לא בן המשכן שלא הקריבו בו פסח כ"א בשנה שניה כדודע וע"כ הקדים הכרת לטומאה.

וכנס בגדיו ככבן וגוי ואחר יבא אל המהנה וטמא ככבן עד הערב, כי רש"י ז"ל ח"ל קרקבו ודורשהו וטמא עד הערב ואחר יבא אל המהנה ע"כ, ול"ד למה לא כתב כקדרו ולא אינטריך לקירוס, ואפ"ל הטעם לפי שבמהנה הזה הוא מחנה שכינה כמ"ש רש"י ז"ל ומהנה שכינה הוא מהר הבית ופנימה ואין טבול י"ם משילח כ"א מטורת נשים ולפנים כמפירש בחשנות עשר קדושות וא"כ טבול יום יוכל ליכנס לקל"ת ממחנה שכינה קידם שיפריש שמשו דהיינו הר הבית וכחיל ולרמוז לזה ב"פך הכתוב כקדרו וכתב ואחר יבא אל המהנה ואח"כ וטמא עד הערב. **א"א** פרמו לקרבן פסח שנפשה צטימאה אם כיו רוב הקבל טמאים כדודע וע"כ כתב ואחר יבא אל המהנה קידם שיטבר לעשית ק"פ אצל עכ"ז עדין טומאתו בו וטמא עד הערב לענין שאר קרצניה וקדשים ודוק.

י"מאן אדום נתין את ישראל וגוי איהא במד"ר ח"ל ואח"כ שלחו למלך מואב ילא אנב אפ"י שאינו מפורש כאן כרי מפורש בשופטים מלמד שכל צרכי"ק שלא היב צבולן קל גיפתח וכוא פירש שנאמר וישלח ישראל מלאכים אל מלך אדום וגוי וגם אל מלך מואב שלה ולא אצב, ואף משב רמו כאשר עשו לי בני עשו כיוצאים בשעיר וגוי עכ"ל, ול"ד מה הטעם לא נכתב בתורה מה שלחו אל מלך מואב כמו שנכתב מה שלחו אל מלך אדום, ואפ"ל לעני"ד לפי שמלינו שישראל חטאו עם צנות מואב אח"כ כמ"ש ויחל כעס לצנות אל צנות מואב וכדי שלא יהשו אותם שמה שלחו למואב לעצרה נא צארלך כונחם לרעב ח"ו לצנות עם צנותיכם וקופן כוכיה על תחילתן ע"כ משום כבודם של ישראל לא נזכר בפירוש בתורה מה שלחו למלך מואב רק מרע"ה אמרה צרמו ויפתח ציארב צפירוש שכיב מיכרה לזכ להנלל מכמלחמה ומשוב פק"י לא חש לבז"י ודוק. **י"פ"ש** משב את אברן את בגדיו וילבש איהם וגוי איהא במד"ר ח"ל וכלא אם ילא כה"ג צבגדי ככוכב חוץ מהר הבית קופג את כמי שכם מלמד ופסחים אלא לכודי"ך שבלשון שקרבו לכוכב ואמ"ל קח את אברן בו בלשון אמ"ל לעלות אל הכר עכ"ל, וכפי הנראה כונת רז"ל שלא ילא אברן כלל צבגדי ככוכב חוץ למחנה שכינה

שכינה ימים ויפשו וילבש לבקיש ככפשת לבלבושה
 שבלשין שקרבו אמיל לעלות אל הכר, ומזכ קיל
 על אדונינו רשיי זיל שפירש כפשוטו ממש שכפשוטו
 צגרו כהונה צבר ובלבישם לאלעזר כיסך מדברי
 רזיל הנז' שכיברחו לזכ מכה בקושיא שאם יאל
 קיפנ את המ, הן אחת שלזאת בקישיא ווכל
 לומר שהיה עפיי הדבור כמי שמלינו צאליכו
 שהקריב בחוק צבר הכרמל ושמואל הקריב בצמח
 צמעה איקיר הבמות וביה עפיי הדבור אצל
 רזיל לא רלי ציה ומי יוכל לעמוד לפניכם שכל
 דבריכם בקבלה ובדוכי' ובשמי'ת יאיר עינוו בתורתו.
וילחם בישראל וישב ממנו שני, אמרו רזיל
 שפיצה אחת ביחב, ולליד מיל כא,
 ואפשיל דנפקיל מהטעם שיש צחינת וישב וכוא
 ספק בלימר וישב ששכב מהם ואחיי פירש מהו
 כשניכ הזאת ואמר ממנו שני ריל מהכנעני עלמו
 כיכ כשני דכיינו שפחה אחת דקתם שפחה
 היא כנענית וטייכ צא טעם כפסק לכודיענו זכ.
ב'אר הפרוכ שרים כרוב ידויבי כעם, ר"ת
 אוחיות שכינה רק במקיס ביריד צאו
 אוחיות ציה גימטי יו"ד, ויומתק כרמז הזכ עפיי
 משפיי הכפי זיל כפסקוקיס כאלו על החורה פי
 לכהייק אובי"ח זיל ובקהייק נזר ילחק, ורמז לנו
 צי"ת שכינה שפיי עסק החורה גורם כשראת
 שכינה וכמי"ש רזיל שנים שיושבים ויש ציניכס
 ד"ת שכינה שרויה ציניכס גם גורמים הקון ועלויו
 לשכינה וזכו הפרוכ שרים וגוי מאן מלכי רצנן.
שו"ר לרצינו מכרחיו ויל צקהייק לק"ת שרמז
 ר"ת הנז' וש"ש שכיונתי לדעת עליון.

רכנת עלי דוקא חלא כלו חוכי לחונך שאתכ
 עושכ עמי מעשה אישות וזכו לו צוייו ונתכונב
 לבנותו ולפרקס קלונו.

כי עתה גם אוחך כרגתי וגר, חיבת אוחב
 כתובה כבי"א אפשר שצא לרמז השם
 בקדוש חכ"ה שגו הרג מרפ"ה את המלרי כמי"ש
 למכ חכה רעיך כגודע ורמז לו שיכרוג אוחו
 בזה השם וזכו או חכה כרגתי וזכו הרמז בקי"ת
 אחי מלאך' כי חכ"ה שכמלאך היכ מכויין צשם
 כזה להרוג את בלעם.

הן עם כלציה יקום וגוי כהב כרציה זיל
 כפסקוק מחחיל כבי"א ומקוים כבי"א
 שלא ימות משה עד שיכרוג כי מלכי מדין עכ"ל
 ואפשר שצא לרמז לשני כביי"ן ששש בו"ה ציה
 שמשם צאים כגבורות וכדויוס כגודע וע"כ
 כשנתנבא על עס ישראל צאחרית כימים שיקום
 כלציה וכארי ותנשא ויכרוג אומות כרשעים כאומרו
 לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישחה רמז
 בי"א ראשונה וכי"א אחרונה לרמז שכגזורה הזאת
 ימשיכו אותה משני כביי"ן שששם.

אשר מתחב שידו יחזכ נופל וגוי ר"ת נשים
 יומתק כרמז הזכ עפיי'ד כאריי זיל
 בלקי"ת שקוד בלעם ע"ש שלוקח הארות כיוולאים
 מהרגלים וכטקצים דלאה ונבלעים בחוך כחר
 רחל ואוחו ראש של רחל ומקום שנבלעים כטקצים
 בעליונים הי"ס בלעם ע"ש שנלעו צחוכו אוחס
 עקבים עליונים עכ"ל, וע"כ כשכזכיר אחיח בלעם
 למעלה כאומרו אשר מחוב שדי יחזכ רמז צר"ת
 נשים שהם הארות לאה ורחל כנז"ל, וא"ש
 אחיי"ב וכהיי"ב.

וע"ד כפשט אפשר שרמז צר"ת נשים לחת
 טעם למכ היה נופל צעת נבואחו בעבור
 שכיחב עינו דעה ע"י שמקתכל צנאים ופוגם
 כראות שלו כגודע שכוא היכ אדוק צנות אפי
 טס אוחו כמי"ש רזיל וע"כ יען לבק להפקיר
 צנותיכס וזכו כטעה שביה נופל כשיחזכ מחזה שדי.
מה טובו אובליך יעקב משכנותיך ישראל כנחלים
 נטיו כגנות עלי נכר וגוי אפשר לרמז צפי
 זכ מי"ש רצינו מכרחיו זיל כשסי"כ צדרוש חניכב
 וזיל אחיי"ב חכויין כי ר"ת לכדליק נר חנוכה כוא
 שם קדוש כנקרא נחל היוולא מרי"ת נילר חיקוד
 ליאלפים כגודע ועינו כוא אור כנמשך מאימא
 לז"א

פ' בלק

ותאמר האהון אל בלעם כלל חוכי לחונך
 וגוי כוכ המלא חיבת כלל כתובה
 בקי"ת כלוא צוייו ואלייף, ואפשיל הטעם
 עפיי מי"ש רזיל שביה עושה עמה מעשה
 אישות ח"א כהקבן הכנתי מלשון וחיכו למלך
 קובנת וחיבת לו צוייו רומת לאשה כתי"ש אטעה
 לו עזר כנגדו ולרמז לזכ כחיב כלוא צוייו ואלייף
 לדרוש שהיכס צוכ האופן כלל חוכי לחונך אשר

לז"א כדי שיכיר בו כח לכתיבה עמך בני יהודים
 כחי שכם בגימט'י נר ולכן חכיון צפס נחל שהוא
 בגימט'י הוי"ה דמ"ה דאלפי"ן ואות אלף שבחמלע
 אות וא"ו הוא שם אהי"ה צרועו כי שם זה
 מורה ענין אימא המאירה זו"א בהחלצה צחוכו
 ונלע"ד ששפתיה שיכיון ג"כ שהנחל בנו' שהוא
 הוי"ה דמ"ה וצחוכי ריבוע של אהי"ה ימשך צנוק'
 הנקראת הוי"ה דב"ן אשר אותיותיה בצמולוי המולוי
 הם ל"ו אותיות והנה ב"ן יל"ו הם ג"כ גימט'
 נחל עכ"ל, ונודע שהמשכה והיחודים בנו' יהיו
 ע"י עבודת ישראל לכשי"ת צחורה וצחפלה ח"ש
 מכ טובו אוכלין יעקב הם נתי מדרשות שעוקקים
 צכם צחורה משכנותך ישראל הם צחי נקיות
 שמחפלים צכם ומייחודים לכשי"ת ששל ידיכם
 ממשיכים כחלים לז"ן, וז"א כחלים נטיו כחלים
 דיקא שכם שנים א' לז"א וא' לנוק' כחיל ושורשם
 כגנות עלי נכר היינו אימא עילאה כמכונית צפס
 נכר כנודע מכזוכ"ק צפ' ונכר יולא מעדן וגו'
 וכ"ז נעשה ע"י האכלים והמשכנות שעוקקים
 צכם צחורה וחשלה וממשיכים כחלים בנו', ועי"ן
 כחלים אותיות אלד"ים שהוא מדכ"ד נטע כי
 שם הוי"ה צ"ה שהוא רחמים ומחפך מדכ"ד
 למדכ"ר וגם כחזים שכם בגבורות ארז גימט'
 ילחק שהוא דין כנודע יתמתקו בגבורות עליו מים
 כרומזיב לחקדים וכלל הוא ע"י טקק בחורי וכתפלי.
ועפ"ה אפשר לרמוז בקרבנות הנשיאים שקריון
 אותם צחוכה צק"ת שכם לכמשך
 כחרות כחלים בנו' לנוק' מלכותא קדישא
 שהצטוים הם תקווכא וע"כ הם צמקסר י"צ
 כמו מילוי שם אדנ"ת י"צ אותיות כנודע מכזוכ"ק
 וע"כ בכל יום הקרינו כ"א קרבנות שכם פר
 א' איל א' כצ' א' שטיר א' והשלמים צקר שנים
 אלים חמשה עתודים חמשה כצשים בני שנה
 חמשה ק"ה כ"א גימט' שם אהי"ה הנמשך מאימא
 עילאה לז"ן וכללותם בכל הימים הם רי"צ קרבנות
 גימט' חיברי הנוק' שכם רי"צ כנודע לחקנה,
 וא"ש כהי"ב.

והנה צרכה בך זה' שלש' פעמים ק"ה משכ
 למפרע נודע מ"ש רז"ל ע"ש ולא קס
 נביא עוד בישראל כמשה בישראל לא קס אצל
 באהי"ע קס ומנו צלעם שהוא כיב במוריגת
 משה רק שהוא צקט"א ומשה בקדושה וצחוכת

גי אותיות של משה הקב"ה ככריתו לצלעם לצרך
 את ישראל ג"ש שחכא צרכה משולשת יכחוט
 כמשולש לא צמכרה ינחק וככניע כקט"א חחת
 בקדושה וע"כ נלע"ד צלק ויקפוק את כפיו שלא
 נשאר לו ענה צוכ ואמ"ל הטעם והנה צרכת
 בך זה שלש פעמים ורמו לו אותיות משה בנו'.
בהפטרה צמכ הקדם כי אכף לאלדי מרים
 וגו' אפס"ל עפ"י מ"ש רז"ל ד"ש
 להקב"ה טענת מי בקדימני יאשלה מי טפה מילב
 קודם שנתחי לי בן וכו' וחולס כחצי המפי ז"ל
 צמי שכוה עניו לא יש עליו טענה זו דכעטוב
 צאכ מלדו דלדיק ורשע לא קאמר וא"כ כל כמלית
 שיעשה כאילו צאו מלדו כמו כענוכ וליה צכו
 טענת מי בקדימני וז"ש צמכ הקדם כי דיקא
 שלא יוכל כציכול לומר לי מי בקדימני ע"י שאכף
 לאלדי מרום צענוכ יהירכ וצוכ הקדם כי.

פ' פינחס

לכן אמר בנינו נוחן לו את בריתי שלום, אפס"ל
 כעטם דו"ו דבלום קביעא יהוא עפ"ד
 כזוכ"ק ח"א דל"ב ע"א וז"ל ויאמר אליו אני
 אל שוי מאי משמע דעד כשתא לא קאמר אני
 אל שדי אלא ככו תאנא ענד קוב"ה כהרין תחלין
 דלא קדישין לתתא וכל חיוון דלא תחגזרו יקתאצין
 צבון ורשימין צבון ומאי רישומא אית צבון
 דאתחזי צבון ש"ין דלית ולא יהיר ונב"ה אקתאצו
 צכו ואתדצקו צכו צחר דאתחזרו נפקו מאלין
 ועאלין בגדפוי דשכינתא ואתגליא צכו יר"ד
 רישומא קדישא את קיימא שלים ואתרשים צכו
 שדי ואשחלים צקיימא שלים וע"ד כתיב צהאי
 אני אל שדי כחכלך לפני והיב תמים שלים
 דכשתא את חקר צרישומא דשי"ן ודלית גזר
 גרמך וכו' שלים צרישומא דו"ד וכו' עכ"ל, יגודע
 שפוגם צריתו ח"ו צנת אל נכר מקתלק ממני
 אות כו"ד בנו' ויחזור לכיות ש"ד ושילטיים צי
 כחילוויים וכן כיב צומרי וכשצא פינחס ודקר את
 שניכם מיחתו כפרתו והחזיר אות כו"ד למקימה
 ונתקן כצריית לכיות שלים צרישומא דו"ד, וז"ש
 לו כקב"ה לכן אמור בנינו נוחן לו את בריתי
 שלים

שלים ורמז לו שכברית נתקן ונעשה שלים וע"כ ארז כו"ו קטיעא לכיות נקראת שלים וי"ד במקום וי"ו.

משפחת

כהנבנו וגו' רז"ל אמרו רז"ל אמר רב חירי כ"א בריש דתיבותא וי"ד בקופה י"ב מעיד עליכם שכם בני אבותיכם ומה טעם שצטי יב עדות לישראל ע"כ, והכ"ק אוב"י ז"ל ניט למה נקבע השם שלא כסדרו כ"א בראש וי"ד בקוף כהק' דבריהם ז"ל כי כליות נשמות ישראל הם מנקה כנידי ית' אשר יקרא כיכל קדשו ויתכנה בשם ארזי וכפי מה שקדם לנו מאנשי אמת כי יתחייב כל המוליד מפיו בזכרת השם יכוון לאותיות המזכרות צפוי וכנעלמות צמהשכ דכו"ו וי"א וי"ב, וכפ"י וי"ב כה"א קודם לוי"ד וכס האותיות הנרשמות במשפחות ישראל וכו' עכד"ק, ופ"י דרכ"ק אש"ל בא"י צמה שודע שהבחינה כו"ו החכמה ג"כ בשם ארזים שיש צחובו שם י"ב כה"א קודם לוי"ד, ועפ"י יומתק כונת העדות שמעיד וכו' כמ"ש הארזי ז"ל ע"פ נאלמתי דומיה שכשישרי אין עינים רש"י מקחלק ח"ו שם י"ב מאל"דים ונעשה כניכיל אלה וכו' נאלמתי דום י"ב וכשאנחנו רואים שמלך ארזים על גי"ס ומשדד המערכות בצנור ישראל כמו ששם צל"י"מ זהו עדות ששרי לדיקים וכשרים ופ"י שר"י צחוק ארזים ואינו אלה ח"ו דהשתלקות שם י"ב חכו עדות לישראל. **בני** יששכר וגו' כה"ק אוב"י ז"ל רמז במשפחת יששכר על עסק התורה וצקוף כחז רז"ל ואיננו אלה משפחות יששכר לפקודיהם פי פקודיהם פקודה לטיב ומה היא הפקודה פירש הכחוב ואמר ארבעה וששים אלקי ושלש מאות כאן רמז כשנה צ"ד דברים באי שנעו"י נששים מרכבה לשכינה וכו' מה שרמז במאמר ארבעה וששים וכו' צחי"ת נקודה אחת כרי ק"ה שהוא מספר ארזי ואמר צקוד זה לומר כי צמלעות הלמדן החמתק צחי"ת הדין שחשבונו ק"ד ומהי"ב נתקנת כשכינה במספרה ק"ה כאומרם ז"ל צק' הזוהר צ"י והאם רובלת על האפרוחים וגו' וכשגה שנית היא לעו"י"צ כרמזו בשמו ש"י עולמות וכו' מה שרמז במאמר אלקי וגו' מאות וכו' עשנדיק דברי ארזים חיים, ועפ"י דרכ"ק אש"ל לרמזו צאופן זה ארבעה וששים אלקי חיינו אות האל"ף שהיא

אחד וכו' ממחקה כס"ד שכם חשבונו דין כנודע מכא"י ז"ל צקוד שם ארזי שכו"ו דין ואלף וע"י כמתוק כזכ העלב מזריחה לאילנות כנגד נכ"י ד"א שכם ג"ס כל אחת כלולכ מעשר ועשר מעשר וז"א ושלש מאות, א"י שרמז על עליה אחרת יותר מזכ וכו' כנגד חגי"ת ד"א שכם ג"כ ג"ס כ"א כלולכ מעשר וכו' ככו. או נוכל לומר ג' מאות הם מספר ש"י כרומזת לחגי"ת כנודע שהיא ג' אותיות צמולוכ ש"י ויש לה ג"כ ג' ראשים כנגד חגי"ת, וכל העלוות ככו' יכוו ע"י עסק התורה כרמזים במשפחות יששכר כדברי כרז ז"ל.

אלה

צני אפרים וגו' כחז כרז"י ז"ל צני אפרים כתיב אלה ע"ש אלה ארזי ישרי ש"א ממנו ירצעם ששש שני עגלים ולכן כתיב ג"כ אלה צני דן ע"ש ויחן אח כאחד דן עכ"ל, ולעני"ד אש"ל טעם פשוט מ"ש אלה צני אפרים וצני דן לפי שאלה הוא מיעוט וצני אפרים ילאו ממלרים קוב"י וכרגום צני נח כמזוהר כד"ב א' ק"י ז' ע"כ כתיב ככו אלה לשון מיעוט ודן לפי שלא הוליד כ"א בן אחד חושים ע"כ כתיב צו ג"כ אלה לשון מיעוט שלא ה"ב לו כ"א בן אחד. **הוא** דתן ואצרים קריאי בעזר אשר כלו על משה ועל אהרן צעדה קרה צה"חם על כ', חמלא ר"ת קרה צ"ה"חם על כ' אותיות יעקב, יובן כרמז הזה עפ"י מ"ש בקה"ק נזר יחזק הטעם שהולך פה להודיענו ענין מחלוקת קרה שכבר ידענו מפ' קרה כל הסיפור באורך וצרוחצ ואמרתי הטעם לפי שבמקשר כזכ הקב"ה יחד שמו עליכם צאומרו החובי כפלואי ושם יב מעיד עליכם שכולם קדושים וטכורים לדיקי עליון וע"כ הזכרת להוליא מהכלל צפירוש דתן ואצרים שהיו רשעים גיזירים ולא קידש אותם כ' ע"ש, וכפ"י יע"ן מה שרמז שם יעקב צר"ת לומר כצט וראה שזמן יעקב אע"כ לפה צרוכ"ק שיכוו רשעים ואמר צקכלס אל תחד כבודי וע"כ לא חזר שמו שלא אמר בן יעקב וע"כ ילאו מכלל ישראל שקדשם שם י"ב והעיד עליכם.

פינחס

אמר רז"ל פינחס הוא אליהו, והנה חמלא פינחס במ"ק גימטי הוא אליהו במ"ק. **יפקוד** כ' ארזי כרומזת לכל אשר איש על בעזר אשר ילא לפניהם וגו' ואשר יוליאם

יוליאס וגו' אש"ל בכפל כלשון גם בחחילה אמר
 ולא לפניכם ואח"כ אמר יוליאס, וכוא עפ"י
 משפ"י הרב עוד יוקף חי ז"ל צפי לרב תרצה
 נחלתו ולמעט תמעט נחלתו ותו"ד הוא שרמז
 לרב הוא הילכ"ט תרצה נחלתו שכל עסקיו של
 אדם בין בטובה כשי"ת בין בלרבי גיפו יהיו
 עפ"י הילכ"ט ולמעט שהוא הילכ"ר תמעט נחלתו
 וכמתיק בענין עפ"י מעשה בעשיר חי שכיב
 רוכב על כקוס מחוץ לעיר ומלא עני פיקח מוטל
 בארץ ונתן לו לדקה והעני בקש ממנו שירכיבו
 על הקוס לילך לעיר ובעשיר חמל עליו והרכיבו
 לפניו ומקר צידו הרסן וכשהגיעו לעיר אמ"ל
 בעני לעשיר שירד מהקוס שכבר הגיעו לעיר
 השיבו בעשיר מה אהב אומר כרי הקוס שלי
 והחחיל בעני לזעוק ראו כי"ד הוא חומק אותי
 ולוקח ממני הקוס שלי וכיב זועק וצוכה וכעולם
 חמלו עליו ואמרו לעשיר שיתן לו הקוס וכוכר
 לילך לשיפט וסיפר לו בענין אמ"ל השופט אני
 יודע בבירור שהאמת אהך וכקוס שלך אצל אהב
 הפסדה לעלמך צמח שמקרה לו הרסן וכרכנחיו
 לפניך, וכן נמי האדם אהם ילך בעלמ הילכ"ר
 וימקור צידו הרסן יפקיד והילכ"ר יאצדכו מהפוכ"י
 ומהפוכ"צ עש"צ דבריו הועימים ז"ל, וכנה
 בענין כזה ג"כ יהיב צמי שנתמנה פרנס על
 כלבור לריך לחכר שתמיד יהיב הרסן צידו שאם
 ימקרו לליצור וילך בעלמם יהיו דעוה כרצה
 ולא יוכל עוד להכניס בטוב וזהו שביקש מרע"ה
 מהקב"ה יפקוד בי וגו' איש על בעדו אשר ילא
 לפניכם דיקא שוכיב רוכב ללד פנים וכרסן צידו
 ולא כמו אותו בעשיר שהרכיב העני לפניו ומקר צידו
 כרסן והפקיד הקוס וכשילא לפניכם ויצא לפניכם
 וכה לאחוריו ועפ"י עלתו אז ואשר יוליאס ואשר יבואם
 שיוכל להכניס בטוב ולא תהיב עדה כי כללן
 אשר אין להם רועה צריבו הדעות כשימקור
 הכנהגה צידם.

לי קצורה גדולה ליום אחרון אמר לאחוזו עשה
 לי קצורה קטנה כדי שאהנה עמך, וכיא שדבר
 מוחש ושורגל אלל האנשים שצביותם מקובים
 בקטורה אהם יכיו הם ריבו מאכלים ילפרכו זמן
 רב לאכול מכלם ולא יהיב להם זמן פנוי
 להשתעשע יחד צדברי רילוי ואהבה וחיבה ונמלא
 שטיקר הנאה למקובין אינה מעמם האכזב המקב
 עמו בחברתו אלל מהאכילה עלמה אכל בשבתם
 יחד לקצוב על דבר מועט אשר אהם נציט אל
 כמות הקעידה ודאי צמעט רגע הכלב פשוט
 הוא כי לא עשה עיקר אלל מהשתתף בכלמדם
 יחד וכס נכניס כל אחד מהצרו בטועם שיה
 כהחוכחיה וכשתעשע בדברים זע"ז וכן עשה הוא
 ית"ש ע"ד המשל כי לגבי האומות שהם ענדים
 עשה עיקר מהקטורה אכל לישראל שהם בניס
 אמר שיטעו קטורה קטנה שלא לאבד הזמן בעסק
 האכילה המרובה וצואר הטעם כדי שאהנה ממך
 ר"ל ממך עלמך מידידות חזרתך ויטעם פניך
 ולהתפוררות זה ליוכ שלא להקריב בשמי"ע אלל
 פר אחד בלבד כדי להשתעל ולהשתעב ידידות
 ישראל עמו עכ"ד ז"ל, וטעם זה עלמי נוכל
 לומר בשבת ג"כ שליוכ להקריב צי כצנים דוקא
 פחות מכל הזמנים לפי שמלוב לענג בשבת במאכל
 ובמשחה ושינה וכיולא וכמ"ש וקראת לשבת עונג
 וכדי שלא ימשך האדם בעונג זה כל היום כילו
 ולא יהיב לו זמן לעסיק בחורה ולהשתעשע בקינו
 ע"כ לוכ לעשות קטורה קטנה דכיינו צי כצנים
 דוקא לרמז לנו שנמכר באכילת ושתיב כדי
 לכניח זמן לעסיק בחורה ולענג הנשמה ג"כ שזכי
 עיקר בעונג וכוא כמו צהג שמי"ע שליוכ להקריב
 פר אחד דוקא כדי שאהנה ממך כנז"ל.

פ' מטות

ויקח משכ ממחליה בניי את האחיז אחד מן
 החמשים וגו' כתב הרב פריד ז"ל יז"ל
 שאלוני למכ במחליה אחד שברים מכס לאלעזר
 צא בחשבון צפרטות קכוס כל מניני המכס לכל
 מין ומין ואף שיהיב מעט צי לאלף וככא לא פירש
 הקך אחד מן החמשים אף כי רב הוא ואולכ

ובינם השנת שני כצנים וגו', רבותינו צעלו
 החוקי ז"ל דקדקי למה קרבן יום השבת
 פחות מכל הזמנים ע"ע צקי דעה זקנים מה
 שהביאו מרז"ל, ולעני"ד אש"ל הטעם עפ"י משפ"י
 הרב בינה לעתים ז"ל בדרוש י"ז על מאמרם
 ז"ל עי פרים כנגד עי אימות פר יחידו כנגד
 אומה יחידה משל למלך ב"ו שאמר לטבדיו טעו
 (ח)

חיי למאכ יותר מכקף אחר לכל בעינים, וכשנתי דלכיות חובי כנצח שמו נפשו צכסס קרצו ויחתיין אשר שבו יבצר לקח המהלה לכל עדה ישראל אשר היו בנתיבם שליוכ ושקטים ונוסף ע"ז אי מח"ק לאלעזר ע"כ להגדול שצחם דאף שסם טרחו וכלכו למלחמה יפמו נפסם צכפס מרלין נפסם לקח מן כנא בידם ילהשיב תרומתם כתב קך מכל מין ימין כלימז ראו כמה נחנו ממינס אשר לקרי בהרצם אמנס מכל עדה ישראל אשר נשארז באהליהם ילא טרחו כלל חכ המחלות צא לידם צלי שום עמל לא רלכ הכחוצ לפרש כי אין זה משלכס רק משמא מוכב יכבו וכר עכ"ל, ולפריד אפס"ל טעם אחר לפי שצחלק אלעזר הזכיר הקצ"ב שמו יחצרך צאומרו והרמות מכס לבי וגר ונתת לאלעזר ככסן תרומת כי לא כן צחלק כלוים לא הזכיר שמו יחצרך ולא שם תרומת אלא אחר ונתת ללוים שומרי משמרת משכן כי וכיו כמו התרומה וכמעשר שהתרומה יש צכ קדושה ואקורה לזרים לא כן כמעשר וע"כ צחלק אלעזר הזכיר כל מין לבדו עם מקפרו וכזכיר עליו שמו יחצרך וכיו כמכס לבי, ומכסם לבי וכן בכל אחד ואחד, לא כן צמעשר חכ כמו לווינו יחי ממש ודוק.

ובאו"א אפס"ל לפני עפוי"ד כרצ המלצים ז"ל ח"ל עוד לזכ להפריש תרומה אחד מח"ק מחלי של תופשי המלהתז ואחד מחמשים מחלי כל העדה שכומו שהעדה שלהם למלחמה י"צ חלף שכוא אחד מחמשים מח"ר חלף כן התרומה יכיה אחד מחמשים ומן חלי חובי המלהתז יקח עשירית מזה שכוא חלק אחד מח"ק ולייה בכמכס אחד מחמשים של העדה יתן ללוים כי צזה זכו העדה צמה שהיה נלוח המלהמה ע"י זכיהם ותפלתם וכ"ו וכלוים היו מחויבים ליתן טחלקם צמעפרות אחד מטשרה תרומת מעשר ולייה הטי"ת שזה יתנו ישראל צעוס דכויונו מחלק כיוולאים לנצח ינתן חלק אחד מח"ק שכוא חלק עשירית מתרומת כלוים וכ"ו ע"ש, וזכר יע"ן מה שמליו שכתוב ונתת לאלעזר ככסן תרומת כי בנתיבם כתיב ויהן משה אח מכס תרומת כי לאלעזר ככסן ואילו צמה שנתן ללוים לא הזכיר שם תרומת כלל לומר שכתהון לאלעזר הוא תרומת מעשר מחלק כלוים ואפשר שיש בו קדושה ואקור

לזרים כמו תרומת מעשר וע"כ הולרך לפרט בכל מין ומין כמה עלה כמכס לא כן צחלק כלוים שכוא כמו כמעשר אחר שהופרש תרומתו שכוא חולין גמורים ומותר לזרים לא הולרך לפרט אלא אמר דרך כלל את האחוז אחד מן החמשים ודוק. **מסרה** ד' נחנו, בני איש אחד נחנו, ונחנו מה, נחנו נעצור חלוים, נחנו פשענו ומרינו. אפס"ל שצאה במקרה לרמוז לנו כמה גדול כח האחדות והאכבה זל"ז ע"ד שאמר הכתוב הצור עלבים אפרים הנה לי וידוע שהאחדות והאכבה צאים ממדת הענוה שע"י שכאדם עניו ואינו מחשיב עצמו לכלום אינו מקפיד על חצירו ותמיד יכיו באחדות ואכבה זל"ז וזכ שרמזו במקרה נחנו פשענו ומרינו ואפ"י"ה אס יש לנו אחדות בני איש אחד נחנו חכ יכיה ע"י ונחנו מכ שכוא בענוה כזה נחנו נעצור חלוים ולא נתפחד משום דבר אפ"י שיש צידונו פשעים ומרדים כיון שיש צידונו באחדות והענוה.

ובאו"א אפס"ל לפי שכאדם מתגאה מלד ד' דברים, אי מלד כמשפחה אס הוא ממשפחה רעכה, צי מלד כמו וגבורתו, גי מלד כממון אס הוא עשיר מתגאה בעושרו, די מלד ככמהו אס הוא חכם גדול, וע"כ לצטל כל אלו כטענות רמזה לנו במקרה, מלד כמשפחה כולנו בני איש אחד נחנו בני אצרכס ילהק ויעקב ולמה נתגאה זע"ז, ומלד כגבורה ונחנו מה וצחז"ח קיבה קטנה שתפגע צאדס החלישכו וחפילוכו חרלה, ומלד כממון נחנו נעצור מבעוה"ז חלוים ר"ל ערומים ואין שום אדם לוקח עמו דבר ע"ד אומרו כי לא צמותו יקח הכל וג"ו, ומלד כחכמה אחר נחנו פשענו ומרינו ואין לדיק צארן אשר יעשה טוב ולא יהטא ואדרבה ת"ח שנגוח נעשית לכם כדונות וזכו פשענו ומרינו דיקא וא"כ על מה יתגאה האדם וככל הכל הכלים.

בנעוריה צית חביה, כתב הריצ"ה ז"ל צנעריה אחיות נערה י"צ לומר לך צת י"צ שנים ויום אי נדריה נצדקין עכ"ל, וקסב דכא משנכ ערוכה פ"כ דנדה צת י"א שנה ויום אחד נדריה נצדקין צת י"צ שנה ויום אי נדריה קיימין, ואפשר שהוא ט"ס ולריך להגיה תיבת עד צת י"צ שנים ויום אי נדריה נצדקין ור"ל קודם שתגיע לזכ הזמן דכויונו כל שנת י"צ נדריה נצדקין או שנמחוק תיבות ויום אי ור"ל

כל שנת הי"ב וה"ג ידוק.

פ' מסעי

ואלה שמות האנשים למטה יהודה וגוי הכהן חמלא בכולם כחייב בני בני שמעון בני דן וכיולא חוץ משבט יהודה ושבט בנימין שלא כחב בהם בני ואפ"ל הטעם לפי שאלו בני שבטים ולא מהם מלך שמוך על כל ישראל דוד משבט יהודה ושאל משבט בנימין, וכנה יש כדל בין נשיאות למלוכה שהנשיא מושל על כללות העם הפחותים ממנו במעלה אבל לא על הגדולים ממנו, אבל המלך מילך על כול גדולים וקטנים שבא"י לא חתקיים מלכותו וע"כ בכל השבטים שלא ילא מהם מלך המולך על כללות ישראל כחייב בני ר"ל הפחותים ממעלת הנשיא וכס כמו בניס אליו אבל שבט יהודה ושבט בנימין שילא מהם מלך על כללות ישראל לא כחייב בני שהוא מולך על הכל הנז"ל ודוק.

את שלש בערים וגוי כחב רש"י ז"ל אפ"י שבארץ כושן חשעה שבטים וכאן אינם אלא שנים וחלי כשה ערי מקלט שלכם משום דבגלעד נפישו רולחים וכר ע"ש וכל המ"י ז"ל כקשו ע"ז שטרו מקלט היו להורג בשוגג ובגלעד כורגים במזיד עיון להרמב"ן וכר"א"ס וכגו"ה וש"ה ז"ל מה שנדחקו לישב זה, ולעני"ד אפשר לישב טפ"י מ"ש במס' מכות פ"ב מ"ו ר"י"ס צר יהודה אומר בתחילה אי שוגג ואי מזיד מקדימין לערו מקלט צ"ד שולחין ומציחין אחרו משם וכר ע"ש כרי שאף כמזידין בתחילה בולכים לערו מקלט

וע"כ בגלעד הנפישו רולחים הולרבי לערו מקלט כנגד כל איי ח"ש ונכון כס"ד.
או בכל אכן וגר ויפל עליו וימת אמרו רז"ל צמקי מכות ה"ד רש"י ז"ל מכאן אמרו הירג דרך ירידה גולה דרך עליה אינו גולה ע"כ יל"ד מה הטעם לזה ומה הפרש בין דרך עליה לדרך ירידה, וראיתי לכרב תייר"ט ז"ל צפ"צ דמכות ז"ל יברמב"ם ז"ל בטעמים טעם יפה צפ"י מהלכות רולח שהרי דרך נפילה מלוי צריב הטתים להזיק ודבר קריב הוא להיות שהרי טבט ככנד לרד למטה במהרה וכיולא ולא זיכו עלמו וחקן מעשיו יפה בשעת ירידה יגלה אבל דרך עליה אין זה דבר הקרב להיות צרוב הפתים אלא כמו פלא הוא וכיא כמו חנוק עכ"ל, ואפ"ל טעם אחר לעני"ד לפי שדרך בעולם העולה בקולס מציט למעלה ואינו רואה מה שלמעט וכוא חנוק גמור אבל כיורד בקולס הוא מציט למטה ורואה שיש אדם שם ולא חקר צירידחו ע"כ גולה, וגם כמשלש בחצית הרי במשנה א"ס הוא דרך עליה כיון שכורמב מן הארץ אינו מציט עיד בארץ אלא בחציתו שלא חשצר וכוא דומה למולה בקולס ממש שהוא חנוק ואינו גולה ודוק.

בהפטרה כי מעולם שיצרחי טיולך יגוי ר"ח אוחיות שמט רמז למ"ש רז"ל כל המקבל עליו עול תורה מעצירין ממנו פיל מלכות ועול דרך ארץ ועול חורה כיינו עול מלכות שמים שהוא ק"ש כמ"ש רז"ל וע"כ כשאמר שנרחי טיולך דכיינו עול מלכות רמז צר"ת שמט לימר שזה היב בזכות ק"ש דכיינו קבלת עיל מלכות שמים כזו.

